

det, det ved hr. Estrup også godt, og det var det, jeg gjorde opmærksom på i mit indlæg.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Nu skal hr. Albrechtsen ikke snakke udenom, for hvis ellers ørerne var slået bare en lille smule ud, var det jo aldeles oplagt, at det hverken var et angreb på den almennyttige sektor eller på beboerne i den almennyttige sektor eller noget i den stil. Nej, lad os sige det, som det er: Det var et angreb på den ideologi, hr. Albrechtsen fører frem fra denne talerstol, og som kun består i, at hvis staten og det offentlige blander sig og sørger for at diktere, hvordan byggeriet skal se ud, har vi den bedste af alle verdener. Jeg er fuldstændig uenig.

Kim Behnke (FP):

Jeg må sige, at jeg ikke helt havde forberedt mig på, at debatten i dag skulle udvikle sig sådan, som hr. Estrup nu har medvirket til. Jeg kan huske de mange gange, hvor hr. Estrup og jeg har skændtes fra denne talerstol om, hvor store kvoterne skulle være for det almennyttige byggeri, hvor meget staten skulle regulere, osv., hvor hr. Estrup i flammeter har forsvaret, at Boligministeriet skulle have større kvoter osv. Men selv hr. Estrup kan åbenbart blive klogere, og så tegner det jo godt.

Det tegner egentlig også godt, når man læser de første 15 sider af den boligpolitiske redegørelse, for det er jo en lang opstilling af alt det, vi alle sammen er enige om: det er godt med byggeri, det er dejligt, at håndværkerne kan komme til at lave noget, og at arkitekterne har ressourcer til at eksperimentere med nye former for byggeri – alt sammen noget, vi kan glæde os over alle sammen. Men der er også problemer, og derfor er det mest interessante, når vi kommer over til afdelingen for de nye initiativer, regeringen forventer, der skal tages.

Lad mig i den forbindelse slå fast, at efter Fremskridtspartiets opfattelse er det sådan, at det, at familierne har fået en så god privatøkonomi, at der igen er råd til at bygge nye huse i Danmark, er et absolut gode. Det, at folk har mulighed for gennem kreditforeningslån osv. at kunne mødes med en arkitekt og få deres drømme til at gå i opfyldelse, er et samfundsgode, som vi absolut skal påskønne, og derfor er det godt, at det private byggeri er kommet i gang igen.

Men der er stadig dele af det private byggeri, som ikke rigtig er kommet i gang igen, og det drejer sig om det private udlejningsbyggeri, hvor der jo stort set kun bygges til erhvervsformål i Danmark. Når det gælder udlejning af private boliger, er det et område, der stadig ligger fuldstændig i ruiner, og det skyldes, at man fra Folketingets flertals side prioriterer den almennyttige sektor så højt, at det stort set er umuligt at bygge noget til privat udlejning.

Når man kigger på ministerens bemærkninger om bedre kvalitet og spændende arkitektur osv., synes jeg også, vi ved en lejlighed som denne skal bemærke, at selv på arkitektskolerne er det gået op for folk, at tankerne har været lidt for flyvske de seneste år. Det er konstateret, at ved nogle byggerier har man været oppe på flere tusinde forskellige, spændende materialer, hvor arkitekterne sidder med deres computere eller med deres tegneredskaber og papir og synes, det kan være sjovt at fusionere kobber med plastic og aluminium og alt muligt; men når håndværkerne står derude og skal få tingene til at fungere, og når folk efterfølgende kan konstatere, at ved temperaturudsving løber vandet ind og andre ting, må også arkitekterne erkende, at deres opgaver i de kommende år altså ikke kun skal være at lave noget, der ser flot ud på papiret, men også at lave noget, som virker i den praktiske hverdag. Efter mine samtaler med folk fra arkitektskolerne er det nu også mit indtryk, at man i hvert fald dér er opmærksom på spørgsmålet.

Men også når det offentlige sætter arkitektkonkurrencer i gang, synes jeg, man skal tage højde for, at selv om en løsning ser flot ud i disse miniaturemodeller, duer den ikke nødvendigvis i praksis. Men det skal den gøre, for intet er så samfundsøkonomisk forfærdeligt, som når man bygger noget, der senere skal repareres og sættes i stand.

Det danske samfund har spildt enorme ressourcer på byggesjusk, betonskader og andre renoveringer. Et er, at man bygger noget og det ser spændende ud og man tror på det tidspunkt, at det er i orden, men når man så efterfølgende skal ind og reparere det, er de samfundsøkonomiske omkostninger derved ganske, ganske betydelige.

I den forbindelse er det for vores vedkommende næsten ligegyldigt, om det er bygherren, om det er den, der bor der, eller om det er det offentlige, der skal betale for reparationerne. Det er døde penge, vi skal bruge, og derfor må